

na svitlo prišel. Ravno ta gospod so tudi mene s svojim lepim izgledom k sadjoreji spodbodli, in iz Njih bukvic sim se jo večidel naučil.

Zató Jim bodem hvalo prepeval, dokler živim. Bog Jih ohrani še veliko, veliko lét pri zdravji in dobri moči, de bi še veliko za nebésko kraljéstvo in izobraženje svetá storili!

Peter Musy.

Spet nekaj za hišne gospodinje.

Kmetice iz Nasavskiga na Nemškim nosijo takó debele jajca v mesta na somenj, de so vse druge jajca le jajčiki proti njim. Eno takó jajce tehta okoli 10 lotov in vsako ima večidel po dva rumenjaka. Zató jih pa tudi po viši ceni od družih prodajo. Kaj neki te kmetice delajo, de jim kokoši take jajca ležejo? — Poleti in jeseni berejo práv pridno po gojzdih gobe (samo štrupenih ne), jih posušé, ter jih v štupo stolčejo, ktero potem skozi celo leto v piskru na kakim suhim kraju shranijo. Ravno takó tudi storé z želodam. Pšeničnih otrobov potem z četertinko imenovane gobove in ravno toliko želodove štupe z vodó zmešajo in terdo testó napravijo, iz kteriga kroglice (kuglice) grahove debelosti delajo in jih kokošim vsaki dan jesti dajo.

Centralblatt d. landw. Vereins in Baiern.

Slovenske besede.

(Nadalje.)

R. Práv plemenito je biti iskren domorodec in svoji domovini vsega dobrega želeti!

J. Samo dobro želeti je še premalo. S samimi dobrimi željami se noben grad ne sozida, nobeno polje ne obdela — pa tudi noben narod se ne izobrazí in ne osreči. Tú se je treba dela lotiti in ga naprej gnati, si perzadevati, da se domorodec sam čedalje bolj izobrazí, potem pa svoje rojake podučuje v dobrih in koristnih rečeh; tu veljá se truditi neprenehoma v besedi in djanji. Pravijo: otrokam da ljubi Bog srečo v spanji — odrasčeni se morajo pa truditi za njo. Tú se pravi: Te jedro mika, zgrizi lupino. Zlahtne želje so lepó dišeč cvet, zlahtne dela pa sladek sad. Lep je cvet, boljši še sam sad. Kjer drevesca ne cvetó, tam se ni nadjati sadja; še cvet je zastonj, če sadja ne obrodi. Čemu dobre želje, ko bi dobreh dél ne bilo? Tukaj veljá beseda: Misli zlahtno, delaj plemenito!

R. Da meni verjamete, jaz svoji domovini vsega dobrega želim, takó iskreno ko vsaki domorodec, — pa kaj moreš nas jeden vsemu narodu koristiti? Nič, ali saj takó malo, da ni vredno govora. — To more le samo naša gospóda, viši oblasti in naši duhovski in deželski starešini.

J. Vém, kaj hočeš reči. Resnično je, da se izreči ne da, koliko dobrega sprimejo dežele in narodi po skerbni in dobromislečih oblastnikih, po duhovskih in deželskih starešinih, ki po očetovo ravnajo s temi, kateri so jim povereni. Dragi moj Radislav! Nič ni na svetu takó zlahtnega, kakor slavni oblastniki in starešini (Behörden), ki se za srečo ljudstva in domovine trudijo. Ako bi jih vendar s čem primeriti hotel, bi rekel, oni so božja roka, ki narode in dežele vlada in jih k sreči vozi. Zató se pri vsakih litanijah moli: „O Bog! razsvetli in poterdi v vsim dobrim duhovske in deželske oblastnike in vlasti, da nas bodo na vse to napeljevali, kar zamore k tvoji božji časti, k našemu

zveličanju in k miru in sreči celega kersanstva pripomoči.“ — Pa vsega samí ne morejo dognati, težka butara na njih ramah sloni; blagomisleči domorodci jih morajo podpirati, in srečo domovine podpomagovati. —

R. Kakó bi pa mogel nas jeden srečo domovine podpomagati?

J. Vsak mora biti domorodec in srečo domovine podpirati, ako si perzadeva, da je pošten, delaven, skerblijiv in dobro izučén v opravih svojega stanú; po tem, da, ako more, tudi svoje rojake k temu napeljuje. Ako bi vsak to storil, v kratkim bi bila cela dežela polna samih poštenih, delavnih, skerblijivih in prebrisanih, dobro podučénih ljudi, — več bi bilo po tem tudi premožnih, zadovoljnih deželanov — vsa domovina bi srečnejši prihajala. Akoravno pa vsaki zamore h temu kaj doprinesti, da se narod izobrazí in domovina osreči, naj več in naj ložeji je to za naše izobražene domorodce.

R. Kaj bi pa bilo dobro, da bi izobraženi domorodci za narod in domovino storili?

J. Tri stvari, prvič: da bi domorodci pri vsaki priložnosti se nosili, kakor pravi koreniti Slovenci; drugič: da bi si prizadevali prosto ljudstvo izobraziti, kolikor je za njihov stan potreba; tretjič: da bi, kar morejo, učilnice (šole) podpirali.

R. Kakó se pa nosi pravi koreniti Slovenec?

J. Na tenjko ti tega še povedati ne znam. On pač pri vsaki priložnosti skaže, da mu je vse milo in drago, kar je slovenskega.

R. Kaj pa naj storim gledé tega?

J. Ali se s Slovenci pogovarjaš, ali kake-mu Slovencu kak list pišeš, ali na Slovenskim kak napis kamor bodi napraviš, svoj materni jezik govori. To vsi narodi delajo, vsak v svojem maternim jeziku govori in piše. Bolj ko je narod izobražen, bolj spoštuje svoj materni jezik. Lepšega ni, kakor slišati slovensko gospódo po slovensko govoriti. Ako bi vedili naši gospodje, gospé in gospodične, kakó se jim slovenska beseda lepo prilíči, bi se pri vsaki priložnosti po slovensko pogovarjali. — Ako kaj bereš, naj bode kar hoče, vselej pazi, kaj bi bilo za naš narod koristnega. Naj ti bo nar bolj imenitno kar prid tvoje domačije zadene. Vse švajcarske puntarije, španske mešarije in vsi škodljivi prepíri zavoljo vere niso vredni, de bi jih brali. — Rad beri od slavyjanskih stvari; beri rad naše Novice, pa tudi še kake druge slavyjanske Novine. Izobražen človek mora več znati, več vediti, in daleč viditi, kakor prost kmet, kateri samó naše Novice bere. Se najde sicer novín zadosti v drugih jezikih, pa te nikoli niso za nas takó zanimive (interessant), kakor slavyjanske. Slavyjanske so posebno za nas zložene, v njih najdeš kakor v jeden venec spleteno naj lepši cvetje iz vsih slavyjanskih strani. — Svojo literaturo moramo mi podpirati; ako bi hotli čakati, da bodo kaki ptuji ljudje prišli naših bukv kupovat in našo slovstvo podpirat, bi lahko mogli doslej čakati, da bi angelj k sodnemu dnevu trobil.

(Dalje sledi.)

Obertništvo.

Naši rojaki se tudi po ptujim dobro obnašajo. Na Dunaji živí gosp. Franc Sajkota, fabrikant mašnih oblačil (paramentov), ki ne prodá samó na Dunaji veliko blagá, ampak ga tudi na Parsko, Prajsovsko in clo